

også dagen efter folkeafstemningen, den 29. september, deltage i regeringskonferencen og være omfattet af senere beslutninger, også i tilfælde af et nej.

Folkeafstemningen den 28. september handler alene om Danmarks tilslutning til den fælles valuta og handler ikke om udfaldet af regeringskonferencen.

#### **Claus Larsen-Jensen (S):**

Når vi som danskere skal vurdere det danske velfærdssamfund i forhold til resten af Europa, har vi en tilbøjelighed til at mene, at det er verdens bedste velfærdssamfund, og at det er et enestående dansk og nordisk fænomen, som er truet udefra.

I virkelighedens Europa er billedet noget mere nuanceret, idet alle EU-lande har tradition for velfærdssamfund og resten af Europa har noget tilsvarende.

Vi hentede i Danmark inspirationen for 100 år siden sydfra og har udviklet vores egen model af velfærdssamfundet. Som vi er andre landes befolkninger stolte af netop den indretning, som de politisk og historisk ud fra egne forhold har kunnet udvikle. Målene om høj velfærd for alle er altså et fælles værdimæssigt arvegodt i Europa, som adskiller Europa markant fra USA.

Landene i Europa har indrettet sig forskelligt med hensyn til finansieringen og indretningen af velfærdspolitikken. Når EU-landene ønsker at sætte fælles mål for velfærden i Europa, bl.a. for at undgå social dumping fra de nye medlemslande, så udskiller Danmark sig i kraft af sin fortrinsvis skattefinansierede velfærd, som omfatter hele befolkningen. Sverige og Finland har den samme universelle velfærdsmodel som vi, selv om de finansierer den på en anden måde, men i Tyskland og i andre lande i Europa har man en større grad af kombination af forskellige former for sociale bidrag og skattefinansiering. Det danske velfærdssamfund indeholder ud over de konkrete ydelser af service en kraftig omfordeling.

Vi skal altså forsøge at forene målet om at løfte velfærdsniveauet i alle dele af Europa og at undgå social dumping i et udvidet EU og samtidig bevare og udvikle det danske velfærdssamfund, så det er os selv, der træffer beslutninger om indretningen, om finansieringen, om satserne osv. Det er en grundpille i det holdbare samfund, Socialdemokratiet har som mål for fremtiden.

Inspirationen til den faglige organisering og den danske aftalemodel, som vi også kender i dag, har vi også fået sydfra, og den har skabt grundlag for det aftalesystem, vi kender. Septemberforliget i 1899 udviklede en grundlov på arbejdsmarkedet, som har ført til, at vi har flere aftaler end lovgivning på arbejdsmarkedet, medens andre lande, selv Sverige og Finland, har langt mere lovgivning på arbejdsmarkedet, men alligevel høje organisationsprocenter, selv om de bygger faglige aftaler sammen med lovgivningsminimumsrettigheder.

Både på velfærdsområdet og på arbejdsmarkedsområdet er udfordringen, at vi på den ene side gerne vil hindre risikoen for social dumping og styrke de sociale rettigheder i hele Europa, men på den anden side ikke vil have, at det danske velfærdssamfund og den danske arbejdsmarkedsmodel bliver undergravet.

Derfor skal jeg slå fast, at Socialdemokratiets holdning er, at det er og skal være landene selv, der tilrettelægger velfærdspolitikken, niveauet for pension, dagpenge, social bistand osv.

EU's opgave skal derimod være at understøtte og fremme velfærd som et mål for alle lande i Europa for at sikre mennesker, der arbejder i et andet land, så de har klare rettigheder, så de ikke skal leve i en social gråzone på et gråt eller et sort arbejdsmarked. Social dumping, udstødelse, marginalisering og fattigdom skal bekæmpes.

I diskussionen om eventuelle flertalsafgørelser på velfærds- og arbejdsmarkedsområdet, som flere lande ønsker for at sikre, at EU med dobbelt så mange medlemslande også kan træffe beslutninger, er der klare svar fra os:

I Amsterdamtraktaten er der på disse områder en klar opdeling af, hvad der i EU kan træffes flertalsafgørelser om, hvad der kræver enstemmighed, og hvad EU ikke har nogen indflydelse på. Og på de her felter er vores synspunkt, at hvis der er nogen som helst tvivl om, at den danske model for velfærdssamfundet og arbejdsmarkedet skulle undergraves, så holder vi fast i den eksisterende arbejdsdeling i Amsterdamtraktaten og den enstemmighed, som det medfører, og som også betyder, at vi i givet fald er med til den afgørende beslutning. I øvrigt er det Folketingets flertal, der skal afgøre det.

EU-landene skal fortsat fastlægge deres velfærds- og arbejdsmarkedspolitik. Det forhold kommer et ja til den fælles valuta, charteret om